

Hồi thứ hai mươi mốt

Đời trong địa ngục

Thanh chủ thủ trong tay Kim Linh Chi được đưa cao lên. Bỗng, nàng bật cười sảng sặc. Mặt đầy ngấn lệ, nàng cười, gương mặt đẹp hơn trước, như hoa dưới cơn mưa xuân!

Hồ Thiết Hoa nhìn nàng, si si đại đại. Hắn chợt thấy, nàng chính là người của y mơ ước! Nàng không hẹp lượng, không cố chấp, thù oán vạt vạnh, tánh tình bộc trực, hành động dứt khoát, nhanh nhẹn. Vô luận trong tình huống nào, nàng cũng được rất cởi mở, lại gây cởi mở cho người chung quanh luôn.

Y nhận ra, nàng có rất nhiều điểm tốt! Những điểm đó, khó mà đếm cho đủ số. Một thiếu nữ như vậy, nếu y bỏ qua, thì thật là ngốc! Tìm đâu cho có một nàng thứ hai? Y nhìn sững nàng, hầu như quên mất những người chung quanh.

Trương Tam bỗng thở dài, lắc đầu, thốt:

- Xem ra, chẳng những Kim cô nương cắt lưỡi hắn mà chơi, lại còn cắt luôn cái hồn của hắn!

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Nào chỉ có lưỡi và hồn bị cắt? Cả quả tim của ta, cũng bị cắt luôn!

Kim Linh Chi trở xống chủ thủ, gõ trên đầu y, kêu một tiếng cốc, cười hỏi:

- Người còn có quả tim đó sao? Ta cứ tưởng tim người đã bị chó ngoạm từ lâu!

Thiếu nữ cười sau khi khóc, nụ cười đó là tia nắng sau cơn mưa xuân dài đằng liên tục mấy hôm.

Kim Linh Chi nhìn đến xác Bạch Liệp, nụ cười tắt lại liền. Nàng lẩm nhẩm:

- Gã... gã chết thảm quá! Ai độc tâm, hạ độc thủ? Thật là tàn nhẫn!

Trương Tam thốt:

- Đêm qua, lúc thuyền chạm đá, chừng như mọi người đều có mặt trên sân thuyền!

Kim Linh Chi gật đầu:

- Tất cả đều có mặt, trừ một Bạch... Bạch tiên sanh, là không thấy gã đâu hết!

Nàng gượng ý gọi Bạch Liệp bằng hai tiếng tiên sanh cho tôn trọng, linh hồn người chết. Nhưng rồi nàng cũng trở về cái tiếng gã.

Chẳng qua Bạch Liệp không có một giá trị tương xứng với nàng. Nàng có cảm tưởng như vậy. Không riêng gì một Bạch Liệp, dưới con mắt nàng thì mọi người đều tầm thường, may ra chỉ có mỗi một mình Lưu Hương mà thôi.

Chàng được nàng nể trọng, kiêng dè ít nhiều.

Nàng tiếp:

- Ta cứ tưởng, gã không dám gặp lại ta, sau khi bị nặng lời trong bữa cơm tối! Do đó, gã rút mình trong phòng.

Đôi mắt đỏ lên, ánh mắt uơn ướn, buồn thảm tiếp luôn:

- Nếu đêm đó, ta đừng nặng lời với gã, gã đâu tránh mặt ta, gã đã có mặt trên sân thuyền, thì làm gì bị sát hại?

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

- Sự tình không liên quan gì đến cô nương cả! Thủ phạm gây ra vụ án, nếu không là Câu Tử Trường, thì cũng là Đinh Phong, cô nương hoàn toàn vô can!

Không để ai nói chen, y tiếp luôn:

- Bởi vì Câu Tử Trường là con người duy nhất có lý để giết gã. Gã chợt phát hiện Câu Tử Trường và Đinh Phong có mặt trên thuyền này, nên kinh khiếp mà bối rối, mất phản ứng, do đó bị hại.

Trương Tam thở dài:

- Lập luận đúng, rất tiếc lúc đó thì Câu Tử trường đã đi rồi!

Hồ Thiết Hoa giật mình, buông gượng:

- Có thể... bọn Câu Tử Trường giết người rồi mới bỏ đi. Bởi, chúng ta không xác định được thời gian chết của Bạch Liệp kia mà!

Lưu Hương thốt:

- Nhưng Câu Tử Trường và Đinh Phong không sử dụng được Trích Tâm Thủ!

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Sao ngươi biết?

Lưu Hương giải thích:

- Chỉ vì Khô Mai đại sư luyện Trích Tâm Thủ, cốt để đối phó với người trên đảo Biên Bức mà thôi. Do đó, chúng ta có thể thấy, tuyệt kỹ Trích Tâm Thủ không hề được truyền ra ngoài. Môn công đó cầm như bị loại trừ trong võ học Hoa Sơn!

Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một chút, rồi gật đầu, thốt:

- Phải đó! Theo khẩu khí của vị cô nương họ Hoa, thì Khô Mai đại sư chỉ mới luyện Trích Tâm Thủ gần đây thôi.

Trương Tam tiếp:

- Như vậy, người biết môn công đó chỉ có ba?

Hồ Thiết Hoa tán đồng:

- Đúng vậy! Chỉ có ba thôi!

Lưu Hương trầm giọng:

- Hai, chứ không phải ba! Vì Khô Mai đại sư đã chết rồi!

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

- Ta bảo chúng, Cao Á Nam tuyệt không phải là hung thủ! Bởi, trong đêm qua, nàng luôn luôn ở bên cạnh ta. Nàng không có phép phân thân đi làm cái việc giết người!

Kim Linh Chi chùng như muốn nói gì đó, song nhìn sang Lưu Hương, nàng nín lặng.

Trương Tam chột kêu lên:

- Đúng rồi! Đêm qua, Hoa cô nương là người lên sân thuyền sau cùng, lúc nàng lên đến đó, là thấy thân sắc nàng có vẻ khác thường!

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

- Người lại nghi Hoa Chân Chân?

Trương Tam gằn giọng:

- Không là nàng thì ai?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

- Không thể được! Các người cho nàng là hung thủ, nhất định ta không tin!

Kim Linh Chi bĩu môi:

- Người chỉ tin là ta thôi mà!

Hồ Thiết Hoa cười khổ, lảm nhảm:

- Chỉ vì nàng... thấy máu là hôn mê. Thì làm sao nàng, dám gây cuộc đổ máu?

Trương Tam lạnh lùng:

- Chính ta đây, có lúc thấy máu, ta còn xỉu thay! Muốn chết thì khó, chứ muốn xỉu còn gì dễ hơn!

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

- Vô luận làm sao, ta không tin con người ôn nhu như thế lại là một hung thủ sát nhân!

Trương Tam trầm ngâm một lúc, vụt hỏi:

- Người còn nhớ Vô Hoa hòa thượng chứ?

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Hắn làm gì trong vụ này mà người nhắc?

Trương Tam tiếp:

- Người hẳn phải nhận hẳn có vi tư vãn, ôn nhu chứ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Hắn đúng là một tiểu cô nương!

Trương Tam tiếp:

- Nghe ai nói đến hai tiếng sát nhân, là hắn lấy tay bịt tai liền. Nhưng nếu hắn giết người, thì cứ mỗi nhát dao là đi đời một mạng. Mừng tượng hắn chém cỏ!

Hồ Thiết Hoa nín lặng. Một phút sau, hắn thở dài, thốt:

- Nếu là nàng là hung thủ thì chắc có một người xốn xang lắm!

Y nhìn qua Lưu Hương tiếp:

- Người nghĩ sao, lão Xú Trùng?

Lưu Hương không nói gì.

Kim Linh Chi cũng thở dài thốt:

- Thực ra, ta cũng không tin một con người thù mị ngây thơ như nàng lại là một tay sát nhân được!

Hồ Thiết Hoa tiếp nối liền:

- Phải rồi! Ai mà tin được chứ! Các vị đừng quên, Bạch Liệp có võ công rất cao, đến Cao Á Nam cũng chưa chắc là đối thủ của gã, nói chi Hoa Chân Chân, tuổi

còn nhỏ quá, lại có thể nhập môn sau Cao Á Nam rất lâu, võ công kém hơn Cao Á Nam, làm gì nằng giết nổi Bạch Liệp?

Trương Tam cười khổ:

- Kỳ thực, ta đâu có đoán định nằng là hung thủ, bất quá ta cho rằng có thể là nằng...

Hồ Thiết Hoa chặn lại:

- Không thể nào được! Một điểm nhỏ cũng không!

Trương Tam lảm nhảm:

- Hung thủ không là nằng, thì là ai? Không lẽ Khô Mai đại sư hiện hồn lên, giết người!

Kim Linh Chi phát sợ liền, nắm tay Hồ Thiết Hoa thấp giọng bảo:

- ở đây quỷ khí nặng nề quá, muốn nói gì chúng ta lên bên trên kia mà nói!

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Phải! Chỉ sợ người của đảo Biên Bức đã đến rồi, và đang đợi chúng ta!

Chờ cho họ đi hết, Lưu Hương cúi mình xuống, lấy móng tay cào hốt trên mặt gỗ, nhặt cái chi đó, bỏ vào một mảnh giấy, gói kỹ. Chàng phát hiện sự chi?

*** Vietkiem.com ***

Họ chẳng thấy ai hết. Cả bọn thủy thủ, đã tập hợp một nơi, ở lái thuyền, lúc đó cũng biến mất dạng. Kim Linh Chi giật mình.

Trương Tam kêu lên:

- Hay là người của đảo Biên Bức đã đến, và hốt chúng đi rồi?

Hồ Thiết Hoa căm hận:

- Không ai đến tiếp, không lẽ chúng ta không đi được sao chứ?

Trương Tam dọ dẫm:

-Ít nhất Kim cô nương cũng biết lối vào đảo chỗ nào chứ?

Kim Linh Chi không đáp. Niềm sợ hãi lộ rõ rệt trên gương mặt trắng nhợt của nằng.

Hồ Thiết Hoa trấn an:

- Không quan hệ gì cả. Dù cô nương không biết, bọn này cũng tìm ra được vậy!

Rồi y cười, tiếp luôn:

- Thần Thủy Cung là nơi tối bí mật, cũng tìm ra như thường kia mà!

Kim Linh Chi bỗng nắm tay Hồ Thiết Hoa, bảo:

- Đừng đi là hơn! Người nghĩ sao?

Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ:

- Tại sao?

Kim Linh Chi cuối đầu:

- Chẳng... chẳng tại sao cả!

Hồ Thiết Hoa dụ giọng:

- Đã đến đây rồi, không lẽ bỏ cuộc?

Trương Tam tiếp:

- Hà huống, muốn trở lại cũng không trở lại được? Phương tiện đâu? Do ngã nào?

Kim Linh Chi run người:

- Nhưng... Các người chưa biết nơi này nguy hiểm như thế nào! Đáng sợ lắm, các người ơi!

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

- Những nơi đáng sợ hơn, bọn tại hạ từng đi qua rồi. Cô nương có nghe nói đến Thạch Quan Am chẳng?

Kim Linh Chi gật đầu.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Bí mật của Thạch Quan Am, đáng kể là nguy hiểm nhất trần đời, ai vào đó rồi là phải điên, đại ngay.

Y nhớ đến sự việc tại Đại Sa Mạc, dù sự việc đã qua lâu, y vẫn còn sợ. Y thở ra, tiếp luôn:

- Vào đó rồi đừng ai mong sống sót trở về. Cô nương thấy đó, vậy mà bọn này vẫn còn sống sót!

Kim Linh Chi cắn môi, rồi lắc đầu, thốt:

- Bất đồng!... Hoàn toàn bất đồng!

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Bất đồng ở chỗ nào?

Kim Linh Chi không đáp.

Lưu Hương cất tiếng:

- Kim cô nương nói thế, thì hẳn là Biên Bức đảo có những đặc điểm đáng sợ, trên sức tưởng tượng của con người.

Trương Tam cười, vuốt ve:

- Nói cho nghe đi, Kim cô nương! Tại hạ van cầu cô nương mà! Biên Bức đảo thực sự như thế nào? Nơi đó có những cái gì đáng sợ?

Kim Linh Chi trầm ngâm một chút, lại lắc đầu:

- Ta không biết!

Hồ Thiết Hoa mỉm cười.

Kim Linh Chi vụt lớn tiếng:

- Thật tình ta không biết, vì ta chẳng thấy chi cả!

Hồ Thiết Hoa trở mắt:

- Không thấy gì hết? Không thấy thì sao lại sợ?

Kim Linh Chi cắn răng, qua một phút mới nói thành lời:

- Bởi, chẳng thấy, nên ta mới sợ!

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Lạ chưa? Không thấy thì biết gì đâu mà phải sợ? Tại sao thế? Tại hạ không hiểu nổi!

Trương Tam thốt:

- Ta hiểu!

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Người hiểu cái mông chớ!

Trương Tam không giận, hỏi:

- Người nói cho ta nghe, trên đời, cái gì đáng sợ nhất?

Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một chút:

- Tịch tịch! Ta cho rằng, trên đời, chỉ có sự tịch tịch là đáng sợ nhất!

Trương Tam thở dài, cười khổ:

- Hồ tiên sanh ơi! Hiện tại ta đang đứng trước một vấn đề sống chết, tánh mạng của chúng ta lâm nguy, nên tìm phương pháp gì bảo vệ nó, xin tiên sanh dẹp cái hồn thơ lại một xó nào đó đi!

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Thế người cho cái gì đáng sợ nhất?

Trương Tam đưa mắt nhìn ra xa xa, từ từ thốt:

- Cái đáng sợ nhất, là bóng tối, là cái mà chẳng ai trông thấy!

Đoạn hần thở dài mấy tiếng, rồi tiếp luôn:

- Cho đến bây giờ, ta mới thức ngộ cái ý tứ của ba tiếng Biên Bức đảo!

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

-Í tứ gì?

Trương Tam chưa đáp ngay, mà lại hỏi ngược:

- Người biết con dơi có khuyết điểm gì không?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

- Không!

Trương Tam thốt:

- Đôi mắt! Dơi là loài sanh vật không mắt!

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Người muốn nói là người trên đảo Biên Bức đều mù?

Trương Tam gật đầu:

- Ta nghĩ như vậy!

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Chúng mù thì có gì đáng sợ đâu?

Trương Tam mỉm cười:

- Kẻ mù không đáng sợ, song nếu chính người biến thành kẻ mù, thì chắc chắn là người phải sợ sự biến hóa đó!

Hồ Thiết Hoa thoáng biến sắc, hỏi:

- Chẳng lẽ người cho rằng bọn mình đến đó rồi, đều phải mù hết?

Trương Tam gật đầu:

- Ta suy nghĩ vậy!

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Ta không tin chúng có thủ đoạn làm cho bọn mình mù hết! Trừ ra chúng có phép ma!

Kim Linh Chi thở dài, thốt:

- Họ không cần có ma pháp. Vô luận ai đến đó rồi, tự nhiên biến thành kẻ mù!

Không một ngọn cỏ. Đá thì màu tro, một màu khô cháy, nhưng lại lạnh, lại cứng như kim cương, lại nhám, nhọn bén.

Sóng vỗ âm âm vào bờ đảo, như vạn quân reo, ngàn ngựa hí ào ạt xông ra chiến trường. Bốn phía đảo toàn là đá, thứ đá gây trở ngại cho thuyền,

thuyền phu sơ ý là chạm đá, phải chìm. Đá nhô lờm chờm, đá vương ra, như răng và móng thú dữ. Ai giỏi nghề hàng hải đến đâu, cũng vô phương cho thuyền tiếp cận an toàn. Nơi đây không có sinh khí, nơi đây sát khí bốc suốt tháng quanh năm.

Hồ Thiết Hoa đứng đầu gió, trên một mô đá đen, đảo mắt nhìn quanh, buông tiếng thở dài, thốt:

- Đúng là một nơi đây nguy hiểm!

Trương Tam cười khổ:

- Nếu ta không chính mắt trông thấy, thì có giết ta, ai nói ta cũng không tin nổi trên thế gian có một địa phương như thế này! Lại còn có sanh hoạt trên địa phương này!

Hồ Thiết Hoa tiếp nói:

- Có thể chúng chẳng phải là người! Chúng là quỷ! Bởi nơi đây giống như một khu mộ địa, nơi đây thiếu vắng sanh khí rõ rệt. Đến cỏ cũng không mọc nổi!

Trương Tam gật đầu:

- Cả những con thuyền cập đảo, cũng chẳng có một chiếc nào còn nguyên vẹn! Xem ra, ai đến đây rồi, là không mong trở lại!

Hồ Thiết Hoa quay sang Kim Linh Chi, hỏi:

- Thật sự, cô nương có đến đây một lần?

Kim Linh Chi buông gọn:

- Ừ!

Hồ Thiết Hoa tiếp hỏi:

- Cô nương làm cách nào trở về được?

Kim Linh Chi đáp:

- Biên Bức công tử sai người đưa về!

Hồ Thiết Hoa hỏi luôn:

- Nếu chúng không đưa?

Kim Linh Chi cúi đầu, gần từng tiếng:

- Họ không đưa, thì ta đành chết tại đây!

Đặt chân lên đảo, nàng có vẻ cứng lưỡi, nói câu gì nàng cũng dùng khí lực đến khổ sở. Đã thế, nói xong một câu, là nàng run mình một lần, rồi mồ hôi lạnh tươm ra như nước dội.

Hồ Thiết Hoa cũng ngán, cũng run, song ít hơn nàng. Bây giờ thì y bắt đầu tin là Tiêu Kim Quạt đáng sợ hơn Mê Hồn Quạt của Phật Quan Am. Bởi, tại Mê Hồn Quạt, ít nhất cũng có lối thoát, khi cần rút lui. Nơi đây thì đúng là tử địa!

Lưu Hương luôn luôn suy tư. Bỗng, chàng hỏi:

- Cô nương nói Biên Bức công tử là đảo chủ!

Kim Linh Chi gật đầu:

- Phải!

Lưu Hương hỏi tiếp:

- Cô nương biết tên, biết họ Biên Bức công tử chẳng?

Kim Linh Chi lắc đầu:

- Không một ai biết cả!

Lưu Hương tiếp:

- Có ai thấy mặt lão chủ chẳng?

Kim Linh Chi lắc đầu:

- Không! Ta đã nói, ai đến đây rồi cũng phải biến thành mù!

Lưu Hương cười nhạt:

- Như vậy thì Nguyên công tử đỡ hơn chúng ta nhiều!

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Đỡ về cái gì?

Lưu Hương mỉm cười:

- Y mù sẵn, khỏi sợ bị người làm cho mù nữa!

Kim Linh Chi vụt ngẩng đầu lên, thốt gấp:

- Này Hương Soái... Hiện tại chúng ta còn kịp thời gian ly khai Biên Bức đảo!
Vậy nên gấp rút ly khai đi!

Lưu Hương hỏi:

- Ly Khai? Rồi đi đâu!

Kim Linh Chi đáp:

- Đi đâu cũng được! Miễn là không còn ở đây nữa được rồi!

Lưu Hương cau mày:

- Nhưng do ngã nào mà đi?

Kim Linh Chi thốt:

- Chúng ta tìm một chiếc thuyền hư, nấp trong đó mà chờ, khi nào có thuyền khác đến đây...

Hồ Thiết Hoa chận lời:

- Chờ độ bao lâu?

Kim Linh Chi đáp:

- Vô luận bao lâu cũng được! Ta không đặt thành vấn đề!

Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Cô nương không đặt thành vấn đề, nhưng lão Xú Trùng lại đặt thành vấn đề thì sao?

Kim Linh Chi chớp mắt:

- Nơi đây cực kỳ nguy hiểm, ta tưởng Hương Soái cũng tiếc sanh mạng như ai!

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

- Cô nương càng cho là nguy hiểm, hấn lại càng muốn ở lại!

Kim Linh Chi cau mày:

- Tại sao?

Hồ Thiết Hoa giải thích:

- Chỉ vì càng gặp nguy hiểm hấn càng thích thú. Hiểm nguy càng lớn, hấn càng thích thú lớn! Hấn là con người trời sanh ra để mạo hiểm mà! Cho nên, biết được nơi nào là nguy hiểm, là hấn đi tới ngay, đi rồi mà không trở về, hấn cũng không tiếc hận!

Kim Linh Chi cuối đầu từ từ thốt:

- Ta biết các ngươi cho rằng ta sợ chết! Thực ra, không phải cái chết làm cho ta sợ!

Lưu Hương dịu giọng:

- Tại hạ hiểu. Trên thế gian, có nhiều cái đáng sợ hơn cái chết! Cho nên... nếu cô nương muốn ở lại chỗ này, bọn tại hạ sẽ không hề cưỡng bách.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Cô nương có thể bảo Trương Tam ở lại đây bầu bạn với cô nương. Hấn ở lại là phải hơn!

Trương Tam nghiêng răng, trừng mắt, gằn giọng:

- Nếu cô nương muốn, tại hạ ở lại ngay! Chỉ sợ cô nương không thích mẫu người tại hạ bầu bạn thôi! Mẫu người mà cô nương thích, phải là...

Hấn nhìn Hồ Thiết Hoa, hỏi:

- Ngươi biết mẫu người đó chứ?

Kim Linh Chi vụt ngẩng đầu lên, nhìn luôn Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Ngươi chịu ở lại đây với ta không?

Hồ Thiết Hoa bối rối:

- Đương nhiên là chịu, có điều...

Kim Linh Chi lại hỏi:

- Điều gì?

Hồ Thiết Hoa nhìn nàng. Bốn mắt chạm nhau, y buột miệng thở dài, đáp:

- Chẳng có điều gì cả. Tại hạ bằng lòng ở lại với cô nương!

Kim Linh Chi vẫn còn nhìn Hồ Thiết Hoa. Một lúc lâu, nàng thấp giọng thốt:
- Được nghe người nói câu đó, ta còn sợ gì nữa!...

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Một tấm đá dựng đứng, làm bình phong. Sau bình phong, lủng lẳng một sợi dây đồng, đầu dây có buộc một cỗ xe. Đường dây ăn thông đến một sơn động, cửa động đen ngòm. Kim Linh Chi đưa bọn Lưu Hương đến đó.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Có phải động khẩu đó chăng?

Kim Linh Chi đáp:

- Lần trước, ta nơi đó vào động.

Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ:

- Sao không có người canh giữ?

Kim Linh Chi thở dài:

- Có những nơi, vào thì dễ như nhà của mình, mà lúc ra thì khó hơn lên trời!

Lưu Hương hỏi:

- Xe đó đưa về đâu?

Kim Linh Chi giải thích:

- Đến nơi họ nghênh đón khách.

Lưu Hương lại hỏi:

- Biên Bức công tử có tự y ra đón khách chăng?

Kim Linh Chi đáp:

- Thịnh thoả Đỉnh Phong thay mặt ở tại đó.

Lưu Hương hỏi tiếp:

- Đỉnh Phong là chi của Biên Bức công tử?

Kim Linh Chi trầm ngâm một chút:

- Chùng như là đồ đệ!

Lưu Hương suy nghĩ một lúc, lại hỏi:

- Từ đây đến đó, độ bao xa?

Kim Linh Chi lắc đầu:

- Ta không biết rõ. Bất quá, ta đếm từ một đến bảy mươi chín, là cỗ xe ngừng.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

- Xem ra nữ nhân tế nhị hơn nam nhân nhiều. Giả như tại hạ ngồi trong xe, xe đến đâu cứ đến, xe đi bao lâu cứ đi, không khi nào tại hạ nghĩ đến việc đếm như cô nương!...

Hồ Thiết Hoa chưa dứt ý, Trương Tam chặn liền:

- Dù có đếm, chưa chắc gì người đếm trúng, bởi người không biết đếm. Về cái việc uống rượu, chẳng bao giờ người đếm được số chén đã uống, cho nên, có lúc chỉ uống độ vài ba chén, mà người dám nói là uống hơn tám chín mươi chén!

Hồ Thiết Hoa trả miếng:

- Phải, chỉ có người là biết đếm thôi! Bởi từ lúc nào đến từ lúc nào, người không bao giờ uống quá ba chén!

Lưu Hương chột hỏi:

- Người đếm được năm mươi chăng?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

- Sau lại không?

Lưu Hương gật đầu:

- Tốt! VẬY lên xe rồi người cứ đếm. Đếm năm mươi, chúng ta nhảy xuống liền!

Khi Hồ Thiết Hoa đếm đến mười, cỗ xe chui vào hắc ám. Vào đó rồi đôi mắt trở thành vô dụng, bởi không còn thấy được gì chung quanh. Bóng tối quá dày, như cô đọng thành vật hữu thể, quả đã không một điểm sáng, dù là thứ điểm sáng gì. Lại chẳng một thính âm! Xe như đi xuống, lòng người cũng trầm xuống.

Họ cùng nghĩ:

- Hắc ám quả là một sự đáng sợ nhất trên cõi đời!

Khi Hồ Thiết Hoa vừa đếm vừa nắm tay Kim Linh Chi, đếm đến bốn mươi sáu, y buông tay nàng, bàn tay của y vỗ vỗ lên đầu vai nàng, mỗi cái vỗ là một số: bốn mươi bảy... bốn mươi tám... bốn mươi chín...

Cuối cùng y buông nhanh:

- Năm mươi... nhảy!

Trương Tam có cảm tưởng mình là hòn đá rơi xuống. Bên dưới đó, là địa phương gì? Núi đao? Rừng kiếm? Vạc dầu? Hầm lửa?

Vô luận là gì, đã nhảy ra khỏi xe rồi, đã rơi xuống rồi, thì phú tánh mạng cho định mạng! Bối, không ai làm sao dừng lại được nữa!

Sâu! Sâu quá! Mờng tượng không đáy!

Trương Tam đánh liều, nhắm mắt lại, nhưng không lâu lắm, hắn cảm thấy chân chạm vật chi đó. Hắn không đề tụ chân khí, nhưng không còn kịp nữa. Nếu vật dưới chân hắn mặt đá, thì là đôi chân hắn kể như phải lọi thành năm bảy đoạn. Nhưng, một bàn tay từ bên cạnh vương ngang, chụp hắn giữ lại. Hắn không biết bàn tay đó là của ai, nhưng hắn nghĩ, nếu không là của Lưu Hương, thì của ai? Hắn tưởng, có một bằng hữu như Lưu Hương, thì quả thật là tốt phúc.

Đột nhiên, hắn chơi với thần hồn, bàn tay đó điểm nhanh vào bả yếm huyết đạo trên mình hắn.

Không khí nặng nề, nóng bức. Trương Tam bị quăng xuống đất, như con cá! Hắn cắn răng, không kêu la. Người quăng hắn cũng chẳng hỏi gì, quăng hắn rồi lại bước đi, tiếng chân vang thình thịch.

Trong bóng tối, Trương Tam như mù, nhìn tay chẳng thấy ngón, làm gì thấy xa hơn?

Đây là đâu? Lao tù dưới âm cảnh?

Còn Lưu Hương? Hồ Thiết Hoa? Kim Linh Chi? Họ ở đâu?

Trương Tam hy vọng họ không việc gì, hoặc ít nhất cũng may mắn như hắn, là dù bị bắt, mà tánh mạng chưa sao. Còn sống được là còn có thể tìm cách thoát hiểm. Vừa lúc đó có tiếng chân người. Rồi một người nào đó, bị quăng như hắn, nghe nặng hơn hắn.

Hồ Thiết Hoa không may mắn bằng Trương Tam. Y rơi xuống một tấm lưới. Lưới mờng tượng đánh bằng dây sắt. Rơi xuống lưới sắt, hắn phải đau, rồi lại bị quăng mạnh, y càng nghe đau hơn, tưởng chừng bao nhiêu xương trong người, cả lớn lẫn nhỏ, đều vỡ vụn. Y buộc miệng mắng oang oang.

Cứ mặc y, đối phương chẳng hề phảng ửng, quăng y xuống rồi, đối phương lại bước đi.

Bình! Tiếng cánh cửa đập mạnh! Cửa đóng lại rồi!

Âm thanh phát xuất chứng tỏ cửa bằng sắt.

Bồng, có tiếng gọi:

- Tiểu Hồ?

Hồ Thiết Hoa kinh hãi:

- Trương Tam?

Trương Tam thở dài:

- Người cũng đến với ta!

Hồ Thiết Hoa căm hận:

- Nhảy cái con mẹ gì như thế này, vô ích quá! Chẳng thấy bóng dáng ai cho rõ ràng!

Y từng vào nguy ra hiểm, song lần nào cũng có dịp phản kháng ít nhiều. Chỉ có lần này, là y hoàn toàn chủ động.

Trương Tam thở dài, thốt:

- Bây giờ ta mới thấm thía cái sợ. Đáng lẽ chúng ta phải nghe theo nàng!

Hồ Thiết Hoa nghiêng răng mấy lượt:

- Bây giờ ta mới biết Biên Bức công tử không phải là người! Bởi, nếu là con người, thì y không thể có một chủ ý tàn độc như thế này!

Trương Tam hỏi:

- Sánh với Thạch Quan Am, y như thế nào?

Hồ Thiết Hoa thở ra một tiếng dài:

- Đem Thạch Quan Am mà sánh với y, là làm một việc vô ý thức. Bên cạnh y, Thạch Quan Am chỉ là một đứa bé còn bú vú mẹ!

Trương Tam cười khổ:

- Xem ra, họ đã biết trước, chúng ta đến đây, nhất cử nhất động đều bị họ phát giác cả! Và điều đáng sợ nhất, là chúng ta không trông thấy người nào hết!

Bồng, hần hỏi:

- Còn Kim cô nương?

Hồ Thiết Hoa không đáp, lại hỏi ngược:

- Còn lão Xú Trùng? Tại sao hần không đến?

Trương Tam nặng giọng:

- Người mong ước hấn đến đây à?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Dù hấn tài giỏi hơn chúng ta, hấn cũng chưa phải là thần tiên, đến cái chốn quỷ này, có tài bao nhiêu cũng vô dụng!

Trương Tam trầm ngâm một chút:

- Có thể hấn may mắn hơn chúng ta! Hấn...

Chợt, cánh cửa mở, một người bước vào, quăng xuống một người, rồi bước ra. Cửa đóng lại.

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp:

- Lão Xú Trùng đây à?

Không có tiếng đáp. Trương Tam kêu lên:

- Hay là hấn xui xẻo hơn bọn mình? Hấn bị độc thủ rồi?

Trương Tam quả quyết như vậy, Hồ Thiết Hoa lại không tưởng như vậy.

Y thốt:

- Chẳng khi nào họ quăng xác vào đây!

Trương Tam hừ một tiếng:

- Thì chưa chết, thì thọ thương nặng, chờ chết! Có khác gì chết đâu! Bất quá hoặc đã chết, hoặc sắp sửa chết, hoặc sẽ chết dài dài sau đó! Đàng nào cũng chết mà! Đúng là hấn thọ thương nặng đấy, nên hấn không nói năng nổi!

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Người còn cử động được chăng? Hãy bước đến đó xem sao?

Trương Tam thở ra:

- Ta như cua rặng càng, còn bò con mẹ gì được nữa! Còn người?

Hồ Thiết Hoa thở ra:

- Ta cũng như người! Còn tệ hơn người nữa là khác! Người là cua rặng càng, nhưng còn sống, ta là cua chết, mới khổ cho ta chứ!

Trương Tam thốt:

- Có thể người đó không phải lão Xú Trùng! Có thể là Kim cô nương!

Chỉ cần Lưu hương chưa chết, là họ còn hy vọng! Cho nên, hấn hy vọng người đó không phải là Lưu Hương mà là Kim Linh Chi!

Hồ Thiết Hoa cãi:

- Không thể là nàng đâu!

Trương Tam hỏi:

- Tại sao?

Hồ Thiết Hoa không đáp. Trương Tam nóng nảy:

- Người cứ úp úp mở mở mãi! Tại sao người không nói tuốt ra cho ta biết sự gì?

Trương Tam trầm ngâm một lúc, rồi cất giọng buồn thảm, than:

- Nếu lão Xú Trùng đến đây, thì chúng ta chết là cầm chắc!

Bỗng, một người thốt:

- Ta không phải là Lưu Hương!

Âm thanh nghe quen quá! Âm thanh của người bị quăng vào đó, sau cùng.

Hồ Thiết Hoa và Trương Tam đồng thời cất tiếng:

- Người là ai?

Người đó thở dài mấy lượt, mới đáp:

- Ta không là người! Ta là súc sanh! Một thứ súc sanh đáng bĩ nhất!

Trương Tam kêu lên thất thanh:

- Câu Tử Trường?... Người là Câu Tử Trường?

Hồ Thiết Hoa cũng rú lên:

- Tại sao người vào đây?

Câu Tử Trường cười giọng thảm:

- Tại sự báo ứng!

Trương Tam hỏi:

- Chẳng lẽ Đinh Phong...

Câu Tử Trường căm hận:

- Hắn không phải là người! Hắn còn thua loài súc sanh!

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp:

- Hắn đã làm chi người?

Câu Tử Trường nín lặng. Hấn tuy không nói, Hồ Thiết Hoa vẫn hiểu được.

Con thỏ đã chết rồi, thì chó săn trở thành vô dụng. Và báo ứng là, hấn mình bán được bằng hữu, thì cũng có người bán được mình!

Cuộc đời một con chó săn luôn luôn phải kết thúc như vậy. Không có một kẻ tay sai nào không có một kết cục bi thảm. Đời chúng là những nấc thang cho người dẫm lên. Đến đỉnh thành công rồi, người ta không ngần ngại dùng chân hất bỏ cái thang trở nên vô dụng.

Chùng như Câu Tử Trường thọ thương, hấn rên nho nhỏ. Mừng tượng không còn khí lực mà rên! Hồ Thiết Hoa muốn mĩa mai gã một vài câu, mắng gã một vài tiếng, hiện tại thì y không nỡ mĩa mai, không nỡ mắng nổi rồi!

Không nỡ nặng lời đâu phải đồng tình, y thở dài, thốt:

- Cũng may! Lão Xú Trùng không đến chỗ này!

Trương Tam phụ họa:

- Ta sớm biết như vậy mà! Vô luận trong tình huống hung hiểm nào, hấn cũng có thể...

Hấn chưa dứt câu, cánh cửa mở ra, có người bước vào. Lần này, có đến hai người. Hồ Thiết Hoa và Trương Tam rợn mình. Lưu Hương dù có tài cao, chàng vẫn là người phàm, chàng chưa là thần tiên, thần tiên còn mắc nạn, huống hồ chàng?

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Nhảy ra khỏi xe rồi, Lưu Hương biết ngay là bất lợi. Trời sanh ra chàng với một linh giác đặc dị, linh giác báo hiệu cơn nguy chực chờ chàng sau cái nhảy đó. Và nguy hiểm chực chờ ngay dưới chân chàng. Từ trên rơi xuống, chàng không thể quay đầu nhìn ngược lên, bay trở lại, mà cũng không thể dừng. Mạng vận của chàng đã đến hồi bi thảm rồi. Trên đời này không có cái gì biến cải mạng vận xấu trở thành tốt. Chỉ có chàng mới biến cải được thôi!

Cỗ xe đã lăn đi xa. Lập tức, chàng rùn hai gối, lộn nhanh người, chân trên, đầu dưới thun mình bắn vọt trở lên, xiên xiên, chân móc đúng vào sợi dây đồng. Móc sợi dây rồi, chàng thở phào. Nếu chàng chậm động tác một chút đường dây lướt qua, chân hệt, chàng phải rơi xuống và sẽ chịu chung số phận với Hồ Thiết Hoa. Chính lúc đó, chàng nghe Hồ Thiết Hoa thét hận bên dưới. Tiếng hét rất ngắn, âm thanh vừa vang lên liền tắt lịm.

Nhưng, sự bình lặng đó không chứng tỏ sự an toàn, chính là cái bình lặng của không gian trước cơn giông tố! Và giông tố sắp sửa dấy lên, bất cứ phút giây nào! Chân móc nơi đường dây, Lưu Hương phải vận dụng trí não lấy một quyết định chớp nháng! Một sự quyết định sống chết! Hoặc, chằng theo đường dây, ngược lên, trở ra, hoặc chằng đi xuống luôn, theo đường dây, đến trung tâm đảo Biên Bức. Trong hai lẽ đó, chằng phải chọn một, chọn thật nhanh chóng! Nhưng cả hai lẽ đều không nên chọn!

ở đầu dây dưới, hiển nhiên là có nguy cơ! Mà trở lên thoát ra khỏi động, là bỏ rơi bằng hữu, chằng không thể làm. Đường dây giao động, mừng tượng cổ xe trở lại. Đường dây rung chuyển mình, càng mạnh. Rồi đến lúc động tác dây và động tác người đồng nhịp độ. Bỗng, chằng bắn mình đi, như mũi tên lao. Người trên giang hồ đều biết thuật kinh công của chằng cực cao, loài có cánh chưa chắc gì bay nhanh hơn chằng. Cho nên, chằng vừa bắn mình đi, là vượt hơn bảy trượng đường. Nếu là kẻ nào khác, vọt xa bảy trượng đường, thì cũng có thể được, nhưng tránh cho thân hình, nhất là cái đầu, khỏi chạm vào vách đá, là một việc trên sức người. Chạm như vậy, là đầu vỡ, xác nhừ? Nhưng, chằng tránh được!

Lúc vọt đi, chằng vươn ta ra trước, chân duỗi phía sau. Đầu ngón tay vừa chạm đá, chằng liền tản mác nội lực, đà vọt tan biến theo, rồi từ đó.

Chằng từ từ theo vách đá, tuột xuống. Tuột độ hai trượng, chằng liền dừng lại, mừng tượng con thạch sùng bám dính lại đó, để lấy lợi bình hòa cho cơ thể, trầm tĩnh tâm thần. Rồi chằng bắt đầu vận dụng thính giác, nghe ngóng mọi tiếng động. Không một âm thanh nào, dù nhỏ đến đâu, vọng đến tai chằng. Chỉ có một mùi hỗn tạp phát qua mũi, cấu thành bởi mùi rượu, mùi trái cây, mùi rau cải, mùi thức ăn. Phảng phất có mùi phấn sáp của nữ nhân.

Nơi đó là nơi nào?

Chằng áp tai vào vách, nghe có tiếng cười nức nở, rất nhỏ, rất trong trẻo. Thứ tiếng cười của phái đẹp! Kinh nghiệm cho biết, khi nữ nhân cười như vậy là họ đang làm gì. Và chằng không tưởng là tại chỗ này, lại có nữ nhân cười như thế! Chằng không khỏi hồi hộp! Chờ cho con tim lắng dịu cơn đập, chằng giữ công phu Bích Hồ di chuyển dần sang bên tả. Bây giờ, chằng phát hiện ra, tiếng cười phát xuất từ đâu, rồi chằng tuột luôn xuống.

Nơi có tiếng cười như vậy, hẳn là nơi tương đối an toàn hơn các chỗ khác.

Hắc ám là cái gì đáng sợ nhất, nhưng hắc ám hiện tại giúp chằng rất nhiều. Chỉ cần chằng không gây tiếng động, là không ai phát hiện ra chằng nổi! Một tay có thuật khinh công cao tuyệt như chằng, khi nào lại để có tiếng động?

Sau cùng, chằng xuống đến đáy. Bên dưới có vọng cửa. Tiếng cười từ bên trong cửa vọng ra. Bất quá, lúc đó, tiếng cười đã biến thành tiếng rên.

Suy nghĩ một lúc, Lưu Hương bỏ ý định xô cửa bước vào. Có những việc nên làm, có những việc không nên làm. Thà chết, chứ làm mà sống sót, chàng cũng không làm. Chàng di chuyển về cuối tả, lại gặp một vụng cửa nữa. Bên trong cửa này, chẳng có thình âm gì. Dò xét một chút, chàng xô cửa thử.

Cửa mở ra.

Bên trong cửa, có tiếng vọng ra:

- Xin mời vào!

Lưu Hương không thấy rõ trong cửa có những gì, bao nhiêu người trong đó. Biết đâu nếu chàng vào, thì vĩnh viễn không còn trở ra nữa! Tuy nhiên, chàng vẫn bước vào.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Sự quyết định của một người, lắm khi có tầm ảnh hưởng quan trọng, ảnh hưởng đến sanh mạng chứ không ít. Cái khổ của một người là bị bắt buộc phải quyết định gấp, không đủ thì giờ để đoán kỹ lợi và hại. Và lại, dự kiện giúp cho sự phán đoán rất nghèo nàn, thì làm sao phán đoán chính xác được?

Mùi phức tạp chàng đã ngửi qua, trầm đọng nặng nề trong gian phòng đó. Nặng nề đến độ khó thở. Chàng vừa bước qua ngưỡng cửa, một người nhào vào lòng chàng. Một nữ nhân, lỗ lỗ, da thịt mát, ngực căng phồng!

Toàn thân nàng nóng rực!

Địa phương lạ! Người lạ! Lại tối mò mò! Có nam nhân nào chống đối nổi sự dụ hoặc trong một khung cảnh đó chăng? Nếu có thì rất ít, và cái số ít đó chẳng phải là thần thánh gì. Bất quá, hoặc vì bất lực, hoặc vì quá ngấy nữ sắc. Có thể thôi.

Chừng như Lưu Hương có một phản ứng. Nữ nhân cười hắc hắc, tìm sự phản ứng của chàng như thế nào.

Nàng dùng giọng ngọt như mật, rót vào tai chàng:

- Người còn thanh xuân mà! Từ lâu, ta không có dịp tiếp cận hạng thanh xuân! Những kẻ đến đây, toàn là lão nhược! Lại hôi hám! Chán ghê!

Nàng ôm cứng Lưu Hương, hận không thể nuốt chửng chàng ngay! Nàng đòi hỏi gấp quá, bạo quá, cơ hồ làm cho Lưu Hương kinh khiếp. Nàng không còn là người nữa! Dục vọng biến nàng thành một thứ chó cái đang mùa! Bàn tay nàng du lịch quá bạo khắp người Lưu Hương!

Nàng thở hổn hển, giục:

- Cứ việc! Cứ!... Đã đến đây rồi, còn chờ gì nữa?

Con chó cái đói lắm rồi! Thấy miếng mồi là vô ngay, không thể kiên nhẫn lâu! Con chó cái đói khát, lại như điên! Lưu Hương than thầm! Mẫu người đó, chàng chưa từng gặp, nên cũng muốn tiếp xúc thử, xem sao! Rất tiếc, hiện tại không phải lúc!

Nữ nhân rên rỉ:

- Van cầu người! Nhanh lên đi! Lửa đốt trong lòng ta đây! Chẳng lẽ người muốn cho ta phải chết đốt? Ta...

Bỗng Lưu Hương chặn lời nàng:

- Ít nhất, ta cũng phải biết người là ai mới được chứ!

Nữ nhân đáp:

- Ta không có họ, không có tên, người cứ biết ta là một nữ nhân, như vậy đủ lắm rồi! Những nữ nhân tại đây, đều như ta cả!

Lưu Hương hỏi:

- Mà nơi đây là đâu?

Nữ nhân hỏi lại:

- Người đã không biết, thì tại sao lại đến đây?

Lưu Hương chưa kịp đáp, nàng lại ôm quần ôm quết chàng, rồi thốt ngọt ngào:

- Ta không cần người là ai, ta không cần tại sao người đến đây, ta chỉ cần người là nam nhân thôi! Nếu người chứng minh được là nam nhân, thì ta bất chấp nhất thiết!

Lưu Hương hỏi:

- Nếu ta không chịu chứng minh?

Nữ nhân thở dài:

- Thì người phải chết!

Lưu Hương biết là nàng không nói đùa. Phàm ai vào đây rồi, đều tùy thời, tùy nơi mà chết. Và có thể chết rất gấp. Nếu chàng muốn được an toàn, nếu chàng muốn dò thám này nọ, thì trước hết phải chinh phục con yêu cái này. Muốn chinh phục, chàng chỉ có một phương pháp thôi!

Nhưng Lưu Hương không dùng phương pháp đó. Chàng dùng đến phương pháp bạo. Xuất thủ nhanh, chàng phong bế huyết đạo trì mạng trên người nàng, rồi trầm giọng thốt:

- Nếu ta chết, thì ngươi phải chết trước! Nếu ngươi muốn sống, thì tốt hơn hết nên tìm biện pháp giúp ta sống!

Nữ nhân chẳng những không sợ, trái lại còn cười vang:

- Chết! Ngươi cho rằng ta sợ chết?

Lưu Hương tiếp:

- Miệng thì nói không sợ chết, thì ta thường thấy, chứ kẻ thật sự không sợ chết, bình sanh ta chưa gặp bao giờ!

Nữ nhân vẫn cười:

- Và bây giờ thì ngươi gặp rồi đó! Ngươi sẽ thấy chứng minh!

Lưu Hương tiếp:

- Ta sẽ cho ngươi chết cách đau đớn!

Nữ nhân cười mỉa:

- Đau đớn! Người như ta, còn có đau đớn nào vày vò ta đến độ phải xuýt xoa! Cho ngươi biết, mọi đau đớn trên đời này có đi qua trên thể xác của ta! Chẳng những xác ta chai, mà hồn ta cũng chai luôn!

Lưu Hương hết nói gì được nữa. Chàng biết nàng nói thật!

Nữ nhân tiếp:

- Vô luận dùng phương pháp gì, ngươi cũng không dọa khiếp ta nổi! Chỉ vì ta hết là con người rồi!

Lưu Hương thở dài, thốt:

- Chỉ cần ngươi giúp ta, ta sẽ giúp ngươi lại! Vô luận ngươi muốn gì, ta cũng đáp ứng cả.

Nữ nhân đáp gọn:

- Ta chỉ muốn nam nhân! Ta muốn ngươi!

Muốn chinh phục mẫu người đó, chỉ có một phương pháp. Lưu Hương dù có muôn ngàn phương pháp khác, cũng không áp dụng được!

Một lượn sóng dù to đến đâu, đi qua rồi không hề trở lại. Sóng đến càng nhanh, thì đi càng nhanh! Hiện tại, sóng đã đi qua rồi. Nàng nằm tại đó, toàn thân

rã rời. Sở dĩ nàng còn sống, có lẽ chỉ chờ hưởng những phút giây thoái hoạt đó thôi. Một con người còn bám víu vào sự kiện đó, là một con người cực độ ê chề! Thì niềm đau nào ảnh hưởng nổi họ?

Luu Hương cảm thấy nàng đáng thương hại quá chừng, thương hại cho nàng, là có đồng tình với nàng.

Bởi sự sống của nàng không còn ý nghĩa nữa. Nàng không có quá khứ, mà cũng chẳng màng tương lai. Quá khứ là hắc ám, tương lai cũng là hắc ám luôn! Nàng mong gì trở lại với ánh dương quang? Nàng sống đó là để chờ chết.

Luu Hương thở dài thốt:

- Chỉ cần ta sống sót, thoát ly nơi này là ta mang người theo!

Nữ nhân đáp:

- Người bất tất!

Luu hương hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi muốn ở đây suốt đời?

Nữ nhân buông gọn:

- Ta muốn vậy!

Luu Hương dụ giọng:

- Có thể ngươi quên mất thế giới bên ngoài! Nhân gian không hắc ám như nơi đây đâu! ở đó, có ánh sáng, có mọi nguồn vui!

Nữ nhân thốt:

- Nhưng ta không muốn! Ta không muốn cái gì hết! Ta thích hắc ám!

Vô luận nói gì, nàng cũng dùng một âm điệu, thứ âm điệu ngọt ngào, dịu dàng, hấp dẫn. Dù âm điệu đó mà luận bị thương, thử hỏi có ai tưởng tượng nổi chăng? Nàng hoàn toàn vô tình cảm.

Bằng cứ là nàng tiếp nối một cách trơ trẽn:

- Cái ta muốn, ngươi đã cho rồi! Đến lượt ngươi, ngươi muốn chi, cứ nói!

Luu Hương thốt:

- Ta muốn hỏi ngươi mấy điều.

Nữ nhân đáp:

- Ngươi bất tất phải hỏi ta là ai. Ta vốn không phải là người. Bất quá ta là một kỹ nữ, ai đến đây, tìm ta, ta đều hoan nghinh.

Gian phòng nhỏ hẹp, chìm trong hắc ám, là toàn bộ sanh mạng của nàng, toàn bộ thế giới của nàng. ở đây, không có năm tháng, ở đây là một đêm dài, đêm không ngày! Nàng vĩnh viễn ở trong phòng, chờ, trần truồng mà chờ, chờ cho đến khi chết! ở đây, lối sanh hoạt không phải là của loài người, bởi chẳng một con người nào chịu đựng nổi! Người chịu đựng nổi, hết là người rồi! Nàng không còn là người, mới ở đây được! Cho nên, dù nàng có làm gì đi nữa, cũng chẳng ai nữ trách nàng.

Lưu Hương nhẹ nhàng xuống giường, từ từ mặc y phục vào.

Nàng không giữ lại, chỉ hỏi:

- Người muốn đi?

Lưu Hương đáp:

- Ta không thể không đi!

Nàng lại hỏi:

- Đi đâu?

Lưu Hương thở dài:

- Còn biết nơi nào mà nói?

Nữ nhân lại hỏi:

- Người có biết bên ngoài là địa phương gì không?

Lưu Hương lắc đầu:

- Không!

Nàng tiếp:

- Nếu không biết, thì dù một bước, người cũng không đi được. Có thể rời khỏi nơi này là người phải chết ngay!

Lưu Hương thở ra:

- Dù biết vậy, ta cũng cứ đi thử! Vô luận thế nào, ta cũng phải đi.

Nữ nhân hừ một tiếng:

- Sao người không nhờ ta giúp cho?

Lưu Hương trầm giọng:

- Hỏi làm gì điều đó?

Chàng không nở lợi dụng nàng. Chàng có một cảm giác mình mang một tội lỗi. Đã có tội lỗi, mà còn lợi dụng nàng nữa, thì tội phải nặng hơn, không thể tha thứ! Chàng trầm ngâm một lúc, rồi tiếp:

- Vô luận thế nào, ra được khỏi nơi này, ta sẽ mang ngươi theo.

Nữ nhân cũng trầm ngâm một lúc:

- Ngươi là con người tốt!

Âm thanh của nàng bỗng nhiên chang chứa cảm tình. Nàng tiếp:

- Vô luận ngươi muốn đi đâu, ta cũng đi theo ngươi đến đó.

Lưu Hương lắc đầu:

- Bất tất! Đi theo ta là có nguy hiểm đến với ngươi!

Nữ nhân mỉm cười:

- Nguy hiểm? Chết, ta còn không sợ, nói gì nguy hiểm!

Lưu Hương thốt:

- Nhưng ta...

Nữ nhân chặn lời:

- Chính ta muốn như vậy. Ta cơ hồ không hề làm một việc gì mà chính ta muốn làm, từ trước đến nay. Bây giờ, ta muốn làm. Ngươi hãy cho ta cái cơ hội làm theo ý muốn.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***